

N:o 77.

Af Herr **L. J. Fahlander:** Om öfverflyttning till kommunalmyndighet af bestyret med ordnandet af ploglag.

Uti 5 § af Kongl. förordningen den 13 September 1790 stadgas »att den för alla ploglagen uti hela socknen eller häradet löpande betalning kommer att sammanslås och efter hemmantalet fördelas på alla dem, som efter lag böra uti vägrödjningsbesväret deltaga, hvarefter kronofogden vid de vanliga uppbördsstämmor denna utgift utan veder-gällning må uppbära och till ploglagen utdela».

Detta åliggande för kronofogden har sannolikt tillkommit derföre att kommunalväsendet den tiden icke var utbildadt, knappast påtänkt, men emellertid har det aldrig, åtminstone icke i Norrland, varit efterlefdt, utan har uppbörden och utbetalningen af ifrågavarande medel varit uppdragen åt sockneskrifvaren och efter år 1862 åt kommunalnämnden i hvarje socken, som tillika ordnat ploglagen, hvilket äfven af flera skäl synes vara det lämpligaste, ty kommunaluppbörden är egentligen att betrakta såsom varande en liqvid emellan kommunens medlemmar om utgifter och fordringar, och då denna uppbörd och liqvidation alltid går långt före kronouppbördsstämmorna, komma ploglagen derigenom förut till sin rätt, hvaremot, om uppbörden af plogersättningsmedlen skall förrättas af kronofogden, de till ersättning berättigade måste först afbörda sina utskylder till kommunen och sedan till kronofogden, innan denne kan komma i tillfälle att utbetala plognersättningen, och svårligen kan man begära att han skall resa till hvarje socken för sådan liqvid, hvadan följden måste blifva, att hvarje ploglag får resa flera mil att få sin ersättning.

Jag får därför värdsamt föreslå:

att såväl ordnandet af ploglag som uppbörd och utbetalning af ersättning för snöplogningsbesväret skall tillkomma kommunalstyrelse eller kommunalnämnd.

Om remiss till Lagutskottet anhålles.

Stockholm den 27 Jannari 1873.

L. J. Fahlander.

N:o 78.

Af Herr L. J. Fahlander: Om ändring af lagens stadganden rörande uppbud och lagfart af jord å landet.

Ifrån uräldsta tider, sedan lag inom vårt fädernesland blef stiftad och genom 4 kap. 1 § Jordabalken i 1734 års ännu, ehuru med många förändringar, gällande Civil-lag, har föreskrifvits, att köpare af jord på landet skall inför häradsrätten visa köpebref sitt och jorden offentligen uppbjuda låta på tre allmänna häradsting, hvaruti genom Kongl. förordning den 13 Juni 1800, om lagfart och börd af jord och hus på landet, någon förändring skett, bland annat i så måtto att, der allenast ett ting årligen hålles, köpet skulle anses lagståndet då 2:ne uppbud utan mellankommande klander egt rum, hvarefter fasta borde till köparen utlemnas.

Att dessa bestämmelser tillkommit i och för bördsrätten, som intill sista decennium bibehållits, framträder särdeles klart af åberopade Kongl. förordning. Men sedan allt hvad lag innehåller om rättigheten att i börd lösa såld, bortskiftad, pantsatt eller genom gåfva eller testamente bortgifven fastighet å landet, blifvit genom Kongl. förordningen den 22 December 1863 till all kraft och verkan upphäfdt, synes något skäl för bibehållande af förr vanliga uppbud af såld, bortskiftad eller bortgifven jord å landet icke mera förefinnas och lika litet af de så kallade fastebrefven efter fulländad lagfart, helst af 10 kap. 1 § Jordabalken samt Kongl. förklaringarne den 14 Maj 1805 och den 17 December 1818 samt Kongl. Maj:ts dom den 19 September 1810 och 1 kap. 1 § samma balk,